

Na malém stolku ze světlého dřeva stál hrnek plný právě uvařeného čaje. Teplo z něj stoupalo ve spirále nahoru až se nakonec úplně ztratilo. Vedle něj ležela kniha v kožené vazbě. Musela být stará, hodně stará, ale i přesto vypadala z nepochopitelných důvodů nepoškozeně a zachovale. Na vrchní straně byl vyryt symbol pentagramu se spirálou, která byla vsazena doprostřed mystického ornamentu. Uvnitř ní byly lehké náznaky ...spíše pokusy než náznaky vyryt i obrácený pentagram – Jeden pro bílou magii a druhý pro černou a spirála je měla propojit. To se však nestalo.

Knihu pozorovalo hned několik párů očí – dychtících, v šoku a některé ze strachu z toho, co se uvnitř ukrývá. Velmi bledá ruka se jí dotkla a za zvuku mírného vyjeknutí se zase stáhla.

„Ona tě nepokousá. Je to kniha. Jen kniha,“ řekl podrážděně Marek.

„Promiň,“ sykla uraženě May a vrhla po svém příteli našťvaný pohled.

„Já bych zrovna netvrdila, že je to jen kniha,“ zareagovala briskně Eva a rukou si nervózně přejela po svých dlouhých vlasech barvy zářícího slunce.

„Ještě jí v tom podporuj,“ urval se na ni Marek.

Od chvíle, co jim Eva o knize pověděla, byl podrážděný a uštěpačný. Mračil se, jako kdyby měl přijít konec světa. Byl prostě k ničemu. Evu už od té chvíle napadlo alespoň tisíckrát, že to neměla říkat, neměla jim o knize povídat. A rozhodně jim ji neměla ukazovat.

„Nemyslím, že by měla zrovinka kousat nebo vraždit, zapalovat domy nebo někoho proklít jako třeba Nekromonikon. Jen mám pocit, že by ji někdo neukryl pod Víta jen tak pro nic za nic. Nějaký důvod to muselo mít. A kromě toho – způsob, jakým jsem ji našla taky zrovna nepatří k normálním,“ dodala Eva a zaryla záda ještě víc do pohovky – jako kdyby snad mohla zmizet. Přitom si všimla, jak May na knihu stále civí a sotva dýchá. „Jen si ji vezmi do ruky a podívej se. Já jsem na obsahu, konkrétně úvodu, neshledala nic divného. Na prvních pár stránkách je příběh o městu, které má být zničeno a ve výsledku je zachráněno někým, kdo vyleze ze studny a přinese jim něco, co je ochrání. Už se mi z hlavy vykouřily konkrétní věci.“

May se opět natáhla pro svazek v kůži a tentokrát neucukla.

Kožená vazba dívce podivně hrála v dlaních. Jako kdyby se dotkla živé bytosti, a ne mrtvého předmětu bez života. To jí vehnalo úsměv do tváře a pohledem zabrousila k Evě. „Hřeje,“ zašeptala, jako kdyby to bylo tajemství. S úsměvem se však May u Evy nesetkala. Ba naopak – Eva se zachmuřila – jen mírně, ale i tak si toho May všimla. „Co se stalo?“

„Nehřála. Před tím ta kniha...“ Její slova umlčel zvonek u dveří a Marek, co se snažil uklidnit, se otočil od okna, u kterého stál a rozhlédl se po místnosti. Eva jen ucházejícím hlasem dodala „*nehřála*“.

„Kolik je hodin,“ zeptal se až moc nabuzený.

„Bude osm večer,“ odpověděla May. Jeho tváří probleskla záře radosti. „Co ten úsměv?“

„Lenka a Adam už jsou tu. Budeme moci opravdu začít,“ řekl až příliš energicky a vyšel z obývacího pokoje. May převzala jeho roli a začala se mračit.

Eva se jen ztěžka odlepila od pohovky a postavila se. Došlo jí, že už jsou to skoro dvě hodiny, co Adamovi napsala. Jeho telefonní číslo... Zamyslela. *Viděla ho v tomto pokoji. Právě dokončil povídání jeho příběhu s Davidem a zírá na tu knihu. Dívá se na ni se zatajeným dechem. Nadechne se a chce něco říci. V tom mu přijde zpráva a jeho mobil začíná křičet. Kolega – ne kolega – šéf z jeho práce se po něm celý den shání. V kanceláři jejich společnosti je prý šílený chaos, a to vžene Adamovi do tváře starosti a zmatek.*

Zeptala se, co přesně se děje, ale nedokázal jí na to odpovědět. Ještě víc se ponořil do sebe. Bylo to hlubší než předtím. Jako kdyby ho najednou trápilo ještě něco víc. Usmála se na něj a zeptala se ho, jestli by jí nedal číslo – svedla to na jednodušší komunikaci. Přestal se mračit a její zájem ho potěšil, ne že by v tom bylo něco hlubšího. Dá jí číslo, které si Eva okamžitě zapamatuje, protože v tom je dobrá. Ihned na to mu poslala smajlíka. Když se na zprávu od ní podíval, vykouzilo mu to na tváři lehký úsměv.

A teď – tedy zpět v minulosti, si to číslo stále pamatovala. Začínala tu schopnost milovat.

„Je na čase se s nimi setkat. Uvidíme, jestli Náměsíčnice nekecala.“ Snažila se zůstat pozitivně naladěná, ale v této skupince to byl přímo nadlidský úkol.

TEMNÁ PRAHA

DÍL 11.

Weissman vs Běla

Rudé vlasy, červené, dlouhé šaty a oči, v nichž se odrážel oheň, tak se viděla. Sára, dívka, co měla uhořet v Galerii Nebesa, ale nestalo se tak. Něco se změnilo a ona to cítila. Srdce uvnitř hrudníku jí bušilo o sto šest, ale nebyl to lidský tlukot, nebylo to lidské srdce. Bylo to něco jiného, něco cizího. I když... možná, že ta skořápka kolem tlukoucího orgánu nebyla lidská.

Zvedla hlavu a rukou smetla pár vlasů z obličeje. Dívala se na sebe do zrcadla v Galerii Myslbek. Musela přiznat, že tak sexy sebe samu ještě nikdy neviděla. Hrudník se jí v šatech tak úzkých jako jehla zvedal a díky střihu se ještě několikanásobně zvětšil. Vlasy jí zářily jako opravdový oheň a rty měly sytě rudou barvu, která kontrastovala s její alabastrovou pletí. Byla jako panenka Barbie, kdyby je dělaly podle čtyř živlů – byla by Fire Barbie.

Nadechla se a trošku se zakuckala. Cítila popel. Proč proboha cítí popel? Všechno je perfektní až na její dech a vůni, která kolem ní visí jako mlha na anglických blatech – popel.

V tom zaslechla šustění látky a otočila se. V zrcadle by tak viděla otevřená záda. Střih šatů byl opravdu provokativní. Záda byla zcela nahá a jediné, co ostatní mohli vidět, bylo tetování, které se táhlo od šíje přes páteř až na její samotný konec, kde se ztrácelo pod kusem rudé látky. Letmo si toho všimla a ztuhla.

„Slečno, co ty šaty? Sedí Vám,“ ozval se ženský hlas za látkou. Jako kdyby byla dívka zmatená, se začínala rozhlížet. Cenovka visící z ramínek ukazující cenu 3.500 korun. Věšák, na němž nevisely žádné šaty a na zemi nebyla ani známka po botách. V hloubi její duše se ozval drobný hlásek. „Jsi v kabině krámu, kde prodávají šaty. Kup si je nebo je svlékni a vypadni,“ hlas byl jednoznačně dívčí. Zněl rozzlobeně. Zvedla hlavu a zadívala se do zrcadla.

„Kdo jsi,“ zeptala se.

„Patrně zbytek tvého lidství,“ řekla podrážděně dívka bez tváře.

„Nechápu. Jsem člověk. Proč bys měla být zbytek... mě?“

„Ty nic nechápeš. Jsi zlodějka. Ukradla jsi mi tělo a já jsem to, co zbylo.“

„Slečno,“ ozvala se znovu žena zpoza převlékací kabinky. „Jste v pořádku?“

„Řekni proboha něco,“ sykl hlas. Nemohl nic dělat – jen mluvit.

„Co? Co mám říci?“ Jako kdyby si v tu chvíli nevěřila. Stal se snad ze Sárý blázen, který slyší útočné hlasy v hlavě?

„Cokoli,“ sykl hlas.

„Jj...jo... Jsem úplně v pořádku,“ odpověděla Sára rozklepaným hlasem.

„Príma. To znělo věrohodně. Teď sem vltne a zjistí, že ty šaty chceš ukrást, protože nemáš, co na sebe.“

„Zmlkni,“ okřikla Sára hlas a nadechla se. „Děkuji Vám. Jsem úplně v pořádku,“ řekla Sára již vyrovnaná hlasem. Dívala se přitom na svou tvář v zrcadle. A začínalo jí to docházet. Zpětně jako ve filmu Memento, od tohoto momentu až po úplný začátek, kdy to vše konečně dostane smysl. Očí jí v ten okamžik vzplály a její rty ještě víc zrudly. „Teď už je vše naprosto v pořádku,“ povídala dál. „Jen bych potřebovala něčí názor.“

„Prosím,“ řekla žena a její ruka se dotkla závěsu, který je odděloval.

„Zda mi ten stříh nedělá velký ... zadek. Chápete. Vždycky mám pocit, že mi určité šaty dělají velké pozadí. Je to příšerná vlastnost,“ řekla s přehnanou starostí Sára a dál se dívala do zrcadla. Její vlasy začínaly měnit barvu, jako plameny v krbu. „Váš názor by mi opravdu udělal radost,“ dodala vyzývavě a tím ženě dodala kuráž. Roztáhla závěs a ztuhla. Jediné, co v tu chvíli viděla bylo tetování kolem páteře připomínající ostnatý drát nebo možná stonek růže – plný stovky ostrých trnů. Horní polovina jejích zad byla pokryta dalšími ornamenty, které jako celek působily téměř jako pravá křídla. Měla dokonce i svou hloubku – nebo to tak alespoň vypadalo. Víc už vidět nedokázala. Sára se otočila a probodávala ji jejím žhavým pohledem. „Cítím tu popel a Vy“ špitla a usmála se.

„Cože,“ odpověděla vykoježená žena po čtyřicítce. Sára si ženu přitáhla blíž k sobě a volnou rukou zatáhla závěs.

„Popel... víte? Jako když spálíte něčí tělo a zbude jen hromádka popela. Jako třeba po kremaci.“ A pak promluvila ke svému hlasu v hlavě – *Ty už taky brzo nebudeš* a pak svými křídly pohltila ženu v horkém sevření.

„Další trapná minuta za náma,“ řekl po chvíli Marek.

Uplynula skoro hodina od chvíle, kdy Adam a Lenka dorazili do jejich bytu. Adam jim stihl povědět o Davidovi. Zprávu od něj, co našel ve výtahu, si nechal pro sebe. Musel si upravit informace o tom, jak se dostal k Lenčině mobilu a kabelce, ale v tu chvíli jeho teorii nikdo nedokázal označit za lživou. Pak mu volali z práce a on dal své číslo Evě, aby mu následně poslala smajlíka, který, světe div se, mu udělal radost. I když neměl tušení proč. Uvědomil si, že se po celou tu dobu mračil. Hlavu měl v ve víru minulých událostí. Celá ta historka, ta příhoda, s Petrem, vlastně s Davidem, mu připadala natolik mimo realitu, že ji musel napsat snad nějaký spisovatel do své knihy – Neuvěřitelné příběhy, musel to být snad scénář do Věřte, Nevěřte nebo Lovci duchů. Ať tak či tak – David na něm zanechal vrásku, která se svou hloubkou skoro blížila té, kterou utržil kdysi v Podolí, když málem umřel.

Cestou k Evě, kdy podpíral zraněnou Lenku – *Skoro ani nehýkala bolestí. Snažila se předstírat sílu, ale kdo ví, třeba fakt byla tak silná. Dokázala přeci zrušit elektřinu skoro v celém Davidově bytě bez mrknutí oka – no, poslala se do skříně, málem se zabila, i jeho málem zabila, ale přesto – pořád tu byla. Musela být silná – měl v hlavě jen jeho. Nedokázal však myslet na to, co udělal David hrozného – sledoval ho už možná několik let, věděl ho smrti plavčíka, viděl, jak ho plavčík zachránil, věděl, na který seznamovací server chodí, pod jakou přezdívkou tam je. Patrně zabil Petra, který se s ním měl setkat v Galerii Nebesa, i když tvrdil, že ne. Koneckonců důkaz je pryč. I kdyby byl jen omráčený, ohořel v Galerii jako všichni ostatní. I přes tyhle „Fakta“ měl Adam před sebou Davida nahého, v bělostném povlečení, jeho rty, líbající jeho tvář, krk, šíji, jeho ruce, svalnaté, bez chloupků, dotýkající se jeho těla tak, že cítil elektrizující náboj proudící celým jeho tělem. Davidovy probodávají oči, když mu Adam říká, že ho při příštím setkání bude muset zabít – stejně jako plavčíka. Ta změna pohledu. Jako kdyby v tu chvíli říkal miluji tě. Cítil ten vzájemný magnetismus.*

Snažil se myšlenky na Davida zahnat. Tušil, že by ho postupně dohnaly k šílenství. S plavčíkem to byla jen neukojená touha. Kontakt s ním byl jen na vizuální bázi a velmi lehkou komunikací. Jako touha teenagera, který už by rád něco zažil, ale je stále dost mladý a vystrašený, aby něco podnikl. Plavčík bylo jeho první poblouznění. David byl první prožitek, první opravdu prožitý polibek, první sex, který nedělal jen pro ukojení potřeb, ale protože to opravdu chtěl procítit. Každý dotek byl hlubší a reálnější. Už jen Davidova přítomnost s Adamovi zanechávala stopu pozitivní energie, která rostla s každou další minutou – a pak... Pak přišel tvrdý pád do reality.

Nenáviděl se za to. Nenáviděl Davida, a přesto ho to k němu v tu chvíli táhlo ještě o něco víc. V ten moment, kdy na sobě leželi, obklopeni střepey z lustru, chtěl se s ním pomilovat místo vyhrožovat.

Stál na rozcestí. Musel jednat a rozhodl se tak, jak by se zachoval správný člověk. Jeho Id šlo do pozadí. Ego vyhrálo. A s ním vlastně i Lenka a ostatní.

V jednu chvíli zavřel oči. Přál si, aby bylo po všem. Ať v dobrém nebo ve zlém.

Mezitím došli do ulice, jejíž adresu měl v mobilu od Evy. Zasmál se, potichu, pro sebe. Připadal si jako blázen. Netušil, že je to jen špička ledovce, který se začne vynořovat v momentě, kdy on a Lenka vstoupí do výtahu, co je doveze k Evě, Markovi a May. *Další výtah, co mu mění život* – další podivná souhra náhod.

„Nebyla by trapná, kdybychom konečně začali mluvit,“ řekla May. Adam sebou trhnul a mírně se probral.

„To bychom ale museli vědět o čem,“ odpověděl bez emocí Marek.

„Dá se mluvit o čemkoli,“ sykla zlostně May a vrhla po Markovi další pohled z řady těch vražedných.

„Třeba o počasí,“ doplnila Lenka a potutelně se usmála.

„May má pravdu,“ připojila se Eva.

„Fajn. Tak můžeme začít třeba s....,“ spustil Adam a podíval se na Evu. „Jak jsi mohla získat mé telefonní číslo, když jsem ti ho dal až dnes večer?“ Celou dobu se na to Evy chtěl zeptat, ale neměl odvahy.

Ztuhla. Došlo jí, že už by neměli mezi sebou dělat, že se nic neděje. Nadechla se..

„Eva má schopnost vidět budoucnost, nebo spíše prožít budoucnost,“ odpověděl Marek.

„To,“ otevřel ústa Adam. „Dává smysl,“ dodal krátce. Pak se zarazil a očima se podíval po místnosti. „Takže my všichni máme nějaké schopnosti,“ zeptal se.

Chvilku místnost naplnilo ticho, než se znovu ozval Marek. „Já, na rozdíl od Evy, mohu spatřit minulost.“

Rekapituloval si pro sebe události uplynulých dní. Pátek večer – May málem zemře. Pak ji posednou ty mrtvé duše díky Nádobě mrtvých a co dělá on? Dává si výlet do minulosti skrze plakát Mariky Svatošové. Ještě teď mu to přišlo jako sci-fi. Ty její kudrnaté vlasy, co se z ničeho nic pohnuly, aby ho poslaly do momentu, kdy umřela. Všechno to bylo jako sci-fi. On je obdařený schopností vstoupit do fotografie, plakátu, možná třeba i dítětem namalovaného obrázku. A co kdyby dokázal vstoupit do filmu? Dokáže se napojit na daný moment vzniku a vidět děj v rámci několika minut z minulosti do přítomnosti.

„Minulost,“ ozvala se Lenka a napila se vody, co stála před ní na stolku.

„Přes fotky,“ odpověděl. „A plakáty. Tak jsem se vlastně dostal k Marice.“

„Té zpěvačce, co uhořela v Galerii Nebesa,“ zeptala se Lenka, i když si tím spíše utvrzovala svou vlastní pravdu.

„Přesně té. Žila v dětském domově s Evou a May. A co vy dva,“ zeptal se Marek a přešel pohledem Adama a Lenku. Tím byl oceněn dalším Mainým vražedným pohledem.

„Kdybys poslouchal, dozvěděl by ses, že Lenka dokáže ovládat elektrická zařízení a díky ní je ten podivný David nezabil.“

Lenka ztuhla. *Jasně – i tak by se to dalo říci. Mohla by být takový elektrický Poltergeist. Jenže ona si tak vůbec nepřidala. To, že se jí podařilo odrovnat lustr v hale Davidova bytu, byla čistě síla její vůle. To, co ji formovalo, co jí otevřelo oči o něco víc, byla událost v metru. Vnímala ty mrtvé tak, jak teď vnímala lidi v místnosti. Bylo v tom něco víc než jen ovládání elektřiny, ale nechtěla o tom mluvit, dokud nebude vědět víc – teď, ať si ostatní myslí, že to prostě dokázali pojmenovat.*

Pak se May otočila na Adama. „Tvou schopnost jsem však vůbec nepobrala.“

Adam polkl. Cítil pot v krátkých vlasech a na temeni hlavy. Ruce se mu během vteřiny úplně zpotily a tváře mu zrudly. Nemusel to nikomu říkat. Nikdy. Nic. Jediná osoba, které by se byl býval otevřel, ho měla zabít. Uvědomil si, že to pro něj bude příliš těžké – smazat Davidovu bytost ze své mysli.

Zvedl hlavu a uvědomil si, že na něj všichni zírají. Čekají, až jim to řekne. Vnitřně ale nechtěl. Nechtěl jim vyprávět o mrtvém plavčíkovi, o setkání s Davidem na paintballovém hřišti v Galerii Nebesa. Obzvláště ne před Lenkou, i když mu bylo jasné, že by to vydržela. Stačilo si vybavit jejich společný zážitek s Davidem. Ta žena je mnohem silnější, než se může na první pohled zdát.

V ten moment se na něj právě Lenka podívala. Cítil z ní bezpečí. Ne to samé bezpečí, které cítil, když poprvé spal v Davidově posteli a vnímal tlukot jeho srdce. Bylo to jiné bezpečí. Reálnější, přátelštější.

„Fajn,“ řekl udolaně. „Řekněme, že by se to dalo nazvat nesmrtelnost,“ promluvil a očima těkal z jedné osoby na druhou, jako kdyby se chtěl ujistit, že ho opravdu slyšely.

„Jak to myslíš Nesmrtelnost,“ zeptala se Eva. „Jako, že tě nikdo nemůže zabít?“

Nadechl se. „Mám pocit, že umřít můžu kdykoli, ale pokud se mě v moment smrti někdo dotkne, dokážu si vzít jeho životní energii a sám se z ní oživit. Jako kdybychom si prohodili role.“ Podíval se na Lenku, která zarytě mlčela. Čekala, co jim poví. „Dnes večer nám sice Lenka zachránila život, o tom nepochybuj, ale...“

„Co ale,“ dorážel Marek.

„Její tah nechat explodovat zářivky byla výborná taktika. Chystal se jí uškrtit. Už skoro modrala. Kdybychom v té pozici stáli ještě o několik minut déle...“ Upřel na ní svůj pohled a znovu naprázdno polkl. „Byla by mrtvá. Její čin nám dal čas a jeho... jak to říci... City vůči mně v tu chvíli byly přeci jenom silnější. Nechal si mě pustit k tělu a já byl připraven to udělat.“

„Bože už se vymáčkni,“ sykl Marek.

„Proč jsi najednou tak podrážděný,“ prudce zareagovala May.

„Promiň. Jen chci vědět, proč tu jsme. Co nás spojuje,“ dopověděl Marek.

„Tak mu dej čas,“ řekla May uklidněně. Od momentu, kdy konečně zase ovládla své tělo, byla jako jiný člověk. Otočila svůj zrak z Marka na Adama a poslala mu podporující pohled.

„Byl jsem připraven ho zabít. Držel jsem ho... no Tam a pověděl mu, že pokud nás nepustí, vezmu mu jeho energii a on zemře.“

„Jak si můžeš být,“ začal Marek a hned si všiml May. „V klidu. Ptám se záměrně a v klidu.“ Zmírnil tón hlasu a pokusil se i o něco jako úsměv „Jak si můžeš být jistý, že by to vyšlo?“

Ted' nebo nikdy, napadlo Adama. „Protože už jsem to jednou udělal,“ zašeptal Adam pokořeně. Styděl se za to a teď to muselo vyjít ven. Jeden z jeho osobních kostlivců právě téměř vypadne ze skříně a roztrhne se na hromadu nespojitelných kusů. „Nikdo to nepotvrdí. Nikdo nebyl svědek...“ *Omyl, jeden svědek tu byl a dosud žije. David mě přeci nafotil. Celou tu výměnu energie nafotil a má ji v počítači.* „Řekněme, že není žádný normální svědek. Kdysi... no ne kdysi. Není to zas tak dlouho.“ Jeho hlas se chtěl, jako kdyby byl na ústní zkoušce. „Začnu od začátku. Chodím rád plavat...“

„Tak od začátku to zase být nemusí,“ sykl Marek. Cítil v Adamovi cosi jiného, co se postupně odhalovalo, a on opravdu netoužil slyšet další homosexuální story. Opět si všiml pohledu May, a nejen jí samotné, ale i Evy a Lenky. „Fajn. Jen se pochlub se svojí story. Jen se vyhni nemravným věcem.“

Na tu poslední větu i Adam reagoval. Nic neřekl. Jen se zamračil. Už několik let se neseťkal s někým, komu by jeho orientace vadila. Nadechl se a pokračoval dál. „Do Podolí. Většinou na poslední dvě hodiny. Ke konci tam skoro nikdo není a nikomu nikdy nevadilo, že si dávám pár bazénů v momentu, kdy jsem v bazénu úplně sám. Vnímám tu energii. Vodu mezi prsty a tak. A pak je tam taky plavčík, který se mi líbil. Vždycky tam je. Z povzdáli mě hlídá, zatímco uklízí kolem a připravuje věci pro ranní školní plavání. Náš vztah je jako symbióza.“ Uvědomil si, že tři dívky hltají každé jeho slovo, zatímco Marek by se nejraději vypařil, Adam by se rád usmíval, ale ví, že jeho story nekončí šťastně, takže *usmívat se* nepatří na pořad dne. „Toho večera jde všechno jako obvykle... až na jeden moment. Začal jsem se topit. Ne, že bych neměl sílu, ale cosi, nějaká temná síla mě začínala táhnout ke dnu. Jako kdyby se světlo naprosto ztratilo a zůstala jen ta temnota.“ Lenka se nadechla a vydechla. Bylo to téměř synchronní a tentokrát se k jejich úžasu přidal i Marek. „A pak mě zachránil. Vytáhl mě z vody a odtáhl

na studené dlaždičky. Začal s masáží srdce a umělým dýcháním a pak se to stalo. Così uvnitř mě se probudilo. Aktivovalo se to a nedalo se to zastavit. Já jsem ožil a on umřel. Viděl jsem jeho duši odcházet a nedokázal jsem s tím nic udělat.“ Odmlčel se a díval se před sebe. „Přišlo mi, že přesně věděl, co dělá. Così v jeho pohledu mě o tom přesvědčilo. Dal svůj život za můj. Dobrovolně a s plným vědomím, co dělá. Na rozdíl ode mě. A tak jsem to zkusil. Snažil se vybavit ten moment, který to celé aktivoval. Kdyby to fungovalo, zabiju Davida během vteřiny.“ Vydechl a svěsil hlavu.

Po chvíli, kdy neměl nikdo co říci, se ozvala Lenka. „Je mi to líto,“ řekla s citem. Zdá se, že tě měl ten plavčík vážně rád.“

„O to je to horší,“ zašeptal Adam. „Pak by umřel, protože mě měl rád, ne protože JEN vykonával svou práci.“

Marek se najednou postavil. Došel k oknu a zase do něj nepřítomně hleděl. Pak se otočil a všechny si je prohlédl. „Co nás tedy spojuje?“ Čekal chvíli na reakce publika, ale nedostalo se k tomu. „Eva neumře v Galerii Nebesa, protože měla vizi, že v ní zemře. Lenka má napsat článek o místě, kde, jak později zjistí, zemřel její bratr. Adam má podle všeho rande s Lenčiným bratrem v Galerii Nebesa, kde se zamiluje – *slovo zamiluje řekl s jistým opovržením kterého si všimla snad jen May* – do Davida, který předstírá, že je Lenčin bratr, a který ho shodou okolností vytáhne ven před tím, než se Galerie vůbec dostane do pařátů ohně. No a já a May jsme svědky záchranné akce, kdy já udělám fotky, které mě posléze navedou na vás dva – *podíval se na Lenku a Adama* – a May posedne duše mrtvé zpěvačky, kterou ona i Eva znaly zaživa ve Slunečném domě. Kdo tu vidí spojitost, ať zvedne ruku.“

Čekal les rukou nahoře, ale nikdo nic neudělal.

„Dobře. Publikum nevnímá. Pro ty méně chápavé. Galerie Nebesa nás dala dohromady,“ odpověděl si nakonec sám.

„Já bych řekla, že nás svedlo dohromady ještě něco docela jiného,“ promluvila Eva tichým hlasem.

„A to má být...“ dožadoval se Marek.

„Ne že by tvá schopnost nebyla platná, ale k tomu, abychom se opět podívali na kloub Galerii Nebesa nás dovedla Náměsíčnice,“ dodala Eva a podívala se na knihu, co ležela stále netknutá na stole.

„Sakra,“ zaklel Marek. „Úplně jsem na ni zapomněl.“

„A pak... některé linie se propojují i se Slunečním domem, který vlastní moji rodiče,“ dodala May.

„Myslím, že nám stále něco uniká,“ sykla Eva a vzala do ruky knihu. Hřála o něco víc než v momentu, kdy se jí dotkla May.

„Co je to,“ zeptal se Marek se skoro stejným tónem, který měl, když slovně dorážel na Adama. Už se k tomu jednou dostali, ale jeho otázka teď nesměřovala k tomu, že je to kniha, kterou Eva našla pod Pražským Hradem. Byla to otázka zaměřená spíše na „*Proč to vůbec je*“ a Eva to pochopila.

„Tahle kniha,“ řekla tajemně Eva. „Nejen ona. RedGen, Galerie Nebesa, David, Pražský hrad. To všechno je nějak podivně propojené. Všechno to spolu souvisí.“

„Všechno to spolu sice souvisí, ale my, co jsme tu, nemáme tušení, proč a přesně co s tím máme společného,“ řekl depresivně Marek a zdálo se, že to nakonec vzdal. Svezl se do pohovky mezi Adama a Evu a díval se před sebe.

„A co takhle se na to zeptat,“ řekla optimisticky May. Všichni čtyři se na ní podívali s naléhanou touhou vědět víc o jejím nápadu.

Tma se snesla velmi rychle. Když Sára vyšla ven z Myslbeka v rudých šatech a s pachem spáleného masa ženy z převlékací kabinky kolem sebe, cítila se jiná. Energie, co si vzala, ji učinila lepší.

Cítila se líp a chtěla něco víc. Rozhlédla se kolem a okem zabrousila ke Galerii Nebesa. Věděla, že jí k tomu místu cosi připoutalo, ale nechtěla, aby jí to definovalo. Nechtěla, aby jí to místo, ta budova, ta troska, určovala její život. Chtěla jít svým vlastním směrem. Vítr jí čechrал vlasы a tu a tam jí zakryl obličej.

Chceš víc, šeptalo její vnitřní já, které už nebylo ovlivněno původní majitelkou. Ta vzala za své, když spálila tu ženu v obchodě na prach. Možná, že ho pak někdo uklidí, zamete a ona skončí v odpadkovém koši. Ještě teď cítila její slabou energii.

Rozhlédla se kolem sebe a vycítila příležitost. Další cíl na obzoru. Byla vysoká něco přes metr a půl. Mohlo jít být tak třináct, čtrnáct let a doprovázela ji, pravděpodobně, její máma.

Zatoužila po svěží energii, které by mohla v budoucnu využít.

Nadechla se a přívál konce světa jí dodal sílu. Teď nebo nikdy!

„Fajn,“ řekla May. „Co nás, tedy vás, když vezmu, že já nemám žádnou schopnost, spojuje. Každý z vás má nějakou schopnost – Eva – vize budoucnosti, spíše blízké budoucnosti, Marek – může vidět, cítit a prožít události, které jsou nejen z minulosti, ale i z přítomnosti, a to skrze jakoukoli fotku, plakát a počítám, že asi i obraz a podobně. Lenka je chodící elektřina... Nemám tušení, jak to nazvat, a Adam je co? Zloděj životní energie? Promiň, zatím mě název nenapadl. Dala vás prvotně dohromady Galerie Nebesa, kde umřela Marika Svatošová, která si kdysi zahrávala s magií a mystikou, díky níž mě, jí samotnou a Evu spojila kouzlem Nádoby mrtvých. Eviny rodiče... spíše její táta se znal s mými rodiči a společně vybudovali Sluneční dům, kde Evin otec nakonec tragicky zemřel. Nevidí zde někdo něco víc?“ Čekala na reakci, ale nedočkala se jí.

„Takže pokračujeme... Nás s Evou propojí Náměsíčnice, která mezitím donutí Evu, aby skrze nějakou blbou příručku našla knihu, kde se o tom všem píše.“ Přestala mluvit a podívala se na Evu.

„Má pravdu,“ řekla po chvíli Eva. „V té knize,“ ukázala na ni, „se opravdu píše o lidech, co mají mít nějaké schopnosti. Ale víc jsem neměla čas prostudovat. Byla jsem několik set metrů pod Pražským Hradem. Nenapadalo mě, že to bude důležité, ale můžeme se na ni podívat. Později. Až May dokončí svůj monolog. Nic ve zlým.“

„Mám pocit, že ze mě promlouvá Marika, ale zatím je to v pohodě,“ dodala. Marek se na ni podíval okem vyděšeného psa, ale nedala to znát. „Podle informací, které mám, se Náměsíčnice zkontaktovala s Markem a navedla ho na místo, kde by mohl Evu najít. V tu chvíli Marika ovládne mé tělo a najde je pod Hradem. No... poslední věc, kterou si pamatuju, je Sluneční dům a pak, až včerejší večer.“ Udělala pauzu a po krátkém nádechu pokračovala dál. „Náměsíčnice pak, opět, dá vědět Markovi, že má hledat ve svých fotkách. Nebo spíše my ji dohnali k tomu, aby nám to dala vědět. To celé vede až sem. Takže Sluneční dům, Galerie Nebesa, Marika Svatošová a Kniha. To jsou ta slova, co vás propojují.“

„Bože, to je složitější než vyznat se v tom, kdo ze superhrdinů patří pod DC Comics a kdo pod Marvel,“ zašeptal Adam a Marek se tomu konečně pořádně zasmál. Oba tak nechali dívky tápat. Bylo to jejich propojení názorů od prvního setkání.

„To je blbé přirovnání,“ procedila mezi zuby Eva.

„Ba naopak,“ odpověděl Marek. „Tohle je to nejlepší srovnání, které může být.“ Zasmál se. „Pokud máme určit, co jsme zač a proč jsme, tak je to to nejjednodušší řešení, které se může najít.“

„Jaké? Že já budu WonderWoman,“ vtipně doplnila Lenka.

„Ne. Nebo možná jo. Kdo ví. Měl jsem na mysli přesné rozložení sil. My jsme ti hrdinové se super schopnostmi – pak tu máme padouchy – těmi by byli asi David a RedGen, společnost, která má pod palcem místa s nějakou energií, která nemusí být negativní, ale ve špatných rukách dokáže i ničit – *vybavil si Stoklasa a Green, sekretářku a strach v jejích očích* – a je tady i zdroj informací, které mohou

hrdinové použít – *ukázal na knihu* – Knihu a pomoc v podobě Náměsíčnice, mysteriózní dívky, která je dokonalý hacker a ví úplně všechno, jejich tahy, kroky a tak. No a pak tu máme cíl. Něco, co mají hrdinové ochránit.“ V tu chvíli ztichl.

„A to má být co,“ zeptala se May a hodila po Markovi toužebný pohled.

„To...to nevím.“

„A podle teorie hrdinů by to mělo být co?“

„Vždy jde o něco vyššího, zachránit svět a podobně. Zastavit velké zlo, které by ho zničilo. Prostě padoucha. Chápete?“

„A kdo má být tím padouchem? Myslím to velké. Vždycky je za tím zlem, které David a RedGen konají, někdo jiný. Někdo v pozadí,“ řekl nahlas Adam.

Náhle padla na všechny vlna děsu, strachu a těžkosti, co naléhala na jejich mysl víc než třeba samotný Davidův obrat. Nezodpovězená otázka se nad nimi vznášela jako Damoklův meč a vzduch v místnosti najednou ztěžkl tak, že by se slabší povahy mohly začít dusit.

„Temnota,“ sykla po chvíli potichu Lenka, jako kdyby vlastní domněnce vůbec nevěřila. „Bude to temnota,“ dodala o něco hlasitěji. „Byla to temnota, co zabila Adama poprvé,“ promluvila po chvíli opět Lenka. „Po mě, v metru šla temnota také, vzala si podobu mrtvých z Galerie Nebesa, jimž vévodila...“ Ztuhla a záhy jí to došlo. „Včera večer jsem měla nemilé setkání, když jsem odcházela domů. V metru. Narazila jsem na partu ... asi mrtvol, kterým vévodila nějaká hodně stará ... duše. Zahnala jsem je svou schopností a spálila je na troud. Přišlo mi to jako sen, než jsem se setkala s vámi. V tu chvíli jsem cítila temnotu všude kolem mě. Jako kdyby se všechno kolem mě nejdřív smrštilo a pak to zmizelo, ale pocit stísněnosti zůstal.“

Netrvalo dlouho a Eva si vybavila tu první noc, kdy hořela Galerie Nebesa. Temnota, která se valila ke Karlovu mostu. Cítila, jak ji šířící zažívá. „Asi na tom přeci jen něco bude,“ zašeptala Eva a potvrdila Lenčin názor. „I já jsem se s něčím, čemu by se dalo říkat temnota, setkala. V ten večer, kdy hořela Galerie Nebesa a já byla na Karlově mostě. Já ji nejen cítila, ale i viděla. Jako kdyby se valila ulicí ke mně a něco v ní...“ Přestala mluvit a dívala se před sebe. Ten pach, ten mrtvolný pach a zvuky, co slyšela. Oklepal se. Po zádech jí přeběhl mráz a chlupy na zátylku, které byly velmi drobné a jemné, téměř neviditelné, se okamžitě napřímily. „Jako kdyby v ní bylo něco ... něco jiného. Něco zákeřného a smrtícího.“ Udělala další nucenou pauzu a nechala ostatní čekat. „Cítila jsem mrtvolný pach,“ dořekla a Lenka se zabořila do křesla, v němž seděla.

Plácla do opěradla a vítězoslavně sykla. „Já to říkala,“ procedila mezi zuby.

Ještě teď cítila tu svěžest na své kůži. Nová energie, tu, která ze svých obětí vysávala, nevníkala do jejího těla ústy. Jak by se dalo čekat. Vstřebávala ji celým svým tělem. Každíčký pór v její alabastrové kůži se aktivoval a nasál část z těla, které k sobě Sára přivinula.

Otřela si ústa do bílého kapesníčku, který patřil její poslední oběti. Jako kdyby k tomu měla důvod. Pak se sehnula a ze země sebrala kabelku. Prohledala ji a našla kreditní kartu, co měla za měsíc propadnout, občanský průkaz – žena byla velmi mladá. Proto byla tak plná energie. To všechno, včetně cigaret a zapalovače, klíčů, bůh ví k čemu, tamponů a hřebenu, vyhodila do koše. Nechala si právě tu kabelku a vhodila do ní kapesníčky, protože krásně voněly, a rtěnku, co měla přesně ten správný odstín, co ladil s jejími rudými šaty a krvácející ránou na předloktí. Od nehtů – žena se poměrně hodně bránila.

Nadechla se a vyšla ven z budky, kde si lidé nechávali vyhotovit fotky na průkazy a ty fotky, které nikdo nesmí vidět – s virtuálními brýlemi, šíleným kloboukem a tak podobně. Bylo to za poslední půl hodinu její místo potravy a zbyla za ní jen hromádka oblečení a jiných pro ni nedůležitých věcí.

Pořád byla na ulici Na příkopech. Poblíž ní byly trosky Galerie Nebesa a kdykoli se tím směrem podívala, ucítila silné magnetické vábení. Tušila, že to místo bude pro její budoucí existenci hrát velkou roli.

Vítr jí čechral vlasy a na chvíli zabránil jejímu zraku vidět okolí kolem ní. Když jí rusé vlasy zase klesly a ladně kopírovaly její hlavu, všimla si ženy s váčky pod očima, strhanou tváří a nevýraznou rtěnkou na rtech. Kudrnaté vlasy měla schované pod nehezkou čepicí ruční výroby a její pohled směřoval právě k vyhořelé budově. Sáru napadlo, že kdyby byla hladová, určitě by se i do téhle nebohé osoby zakousla a vysála to poslední, co v ní ze života zbývá, ale byla syta. Jen zamrkala a dál si jí nevšímala.

„Věříte, že by tam mohli někteří lidé být stále naživu,“ zašeptala unaveně. Její hlas se linul ve stejném ztrápeném tempu jako její pohled a výraz ve tváři. Sára se na ní překvapeně podívala. Svě minulé já zadusila přívalem své vlastní síly a už o ní neslyšela. „Slyšela jsem, že se pár lidí zamklo v místnostech, které byly od zdroje požáru dál, ale vedro a žár spekly kovové části dveří – zámky a panty tak, že už se jim nepodařilo dostat se ven?“ Pořád zakončovala svůj monolog otázkou. Snad v naději, že si s ní o mnoho let mladší dívka začne povídat. Sára i tak mlčela, ale už byla chycena v pasti slovního výlevu druhé ženy, že neodešla. Bavilo ji poslouchat to, jak se zrodila.

V jednom měla žena určitě pravdu – zámky a panty se spekly a Sára se opravdu nemohla dostat ven. Vybavila si i toho muže – zrzouna, co ji do té místnosti dovedl. Když zavřela oči, zmizel a jí zahalila tma. Napadlo ji, ale jen krátce, že to možná on byl poslem temnoty, aby ji vysvobodil z vězení. V němž byla.

„Zajímalo by mě, jak asi vypadají,“ řekla po chvíli zírání na trosku žena. Ta věta Sáru dostala. Vybavil si sebe samu, jak stojí pár metrů od vchodu Galerie Nebesa. Bledá a vyčerpaná schránka lidské bytosti, která přežila jen proto, aby ji donesla až sem. Pak stačil jeden jediný dotek světla a schránka se rozpadla. Nebyl důvod v ní nadále setrvávat. *A jako Fénix se i ona zrodila z popela*, zašeptala Sára.

Žena polkla a kývla. „Kéž by. Pak by nám všem mohly ty nebohé duše říci, co se vlastně stalo,“ odpověděla a Sáře teprve teď došlo, že to opravdu řekla. Sice šeptem, ale přesto to někdo slyšel. Teď věděla, že ženu bude muset zničit jako ty ostatní. I když...

„Proč takhle mluvíte,“ zeptala se z ničeho nic.

Ženě se nezměnil výraz ve tváři, ale jen nenápadně se koutky jejích úst zkrivily do úsměvu. „Cítila jsem je,“ řekla potichu. „Některé z nich. Ne všechny.“ Povíдалa to zcela bez mrknutí oka. Jako kdyby oznamovala nějaký fakt, který je všem jasný a je stoprocentně platný. Na rozdíl od Sáry. Samotný netečný výraz v jedné tváři vzbuzoval šok ve tváři druhé. *Jak by mohla, jak jen by mohla...* v hlavě jí kolovaly ty samé věty, ty samé myšlenky. „Ne, že bych vnímala vše, o mají konkrétně na mysli, ale jsem si jistá, že bych je i slyšela, kdybych byla poblíž. Kdybych byla blízko ní.“ „Vy jste snad...“ chtěla se zeptat Sára, ale žena jí skočila do řeči. „Nejsem nic. Prostě je jen dokážu vnímat. Mrtvé, víte. Cítím jejich existenci. Někdy to trvá déle a někdy je to jen záchvěv.“ *Médium*, napadlo Sáru. *Je to jedna z obdařených*, prolétlo jí myslí. *Mohla by se z ní stát budoucí Vyvolená*. Pak se na ženu podívala lépe. *Ne. Je příliš stará. I když... Oni měli vždycky smysl pro černý humor*.

„A co kdybyste měla možnost,“ řekla Sára a podívala se před sebe.

„Jak to myslíte,“ odpověděla zvědavým hlasem žena.

„Mohu Vás dostat dovnitř. Do míst, kam se skoro nikdo nedostal. Do SRDCE samotné Galerie Nebesa. Mohla byste se jich i dotknout, pokud si myslíte, že to dáte.“ *To nedá*, napadlo Sáru krátce. Bylo vidět, že žena přemýšlí. Na čele se jí vytvořila další volna vrásek a ústa se jí scvrkla do malé čárky. Přemýšlela.

„Jsem Běla,“ zašeptala a ve tváři jí Sára četla odhodlanost. „Tak jdeme,“ sykla a udělala krok směrem k Nebesům.

Všichni ostatní ho pozorovali netrpělivými pohledy. Věděli, že něco tají. Jediný, kdo se vzdálil, byla May. Před chvílí se sama zvedla a šla udělat čaj. Její nápad byl záhy rychle smeten ze stolu. Všichni se shodli na tom, že čaj nikomu nepomůže. Jala se tedy otevřít láhev cenného rumu, který dostal Marek za služby své firmě. Účastnil se právě reklamní kampaně na Diplomatico a jako jednu z odměn dostal několik lahví tohoto skvostu, jak to sám později nazval.

„Bylo to v sobotu v noci,“ zašeptal a podíval se na Evu. Ten večer našla Eva knihu. „Celý den jsem se trápil kvůli stavu, kterým May procházela a postupně odhalil napojení na tebe, Evo, a na Mariku. Věděli jsme, že v centru všeho v tu chvíli je Galerie Nebesa, a když jsem se rozhodl tam vydat, šla May se mnou. Řekněme, že v ten večer jsem si opravdu ověřil, že mám nějaké vyšší schopnosti. Do té doby to mohly být jen halucinace. Plakát na představení Mariky, kdy se její vlasy začaly hýbat a pohltily mě do jejího světa – děsivý zážitek, ale pořád to mohla být jen halucinace. Té noci, v galerii nebesa – tehdy jsem pochopil, že je to jinak.“ Uvědomil si, že použití slova tehdy není zrovna úplně v pořádku. Vždyť neuplynul ani týden. Nadechl se a pokračoval. „Skrze fotoaparát jsem najednou mohl vidět víc než jen to, co je přede mnou. Jako kdyby se mi odkryly další světy. Zdi mezi naším a tím dalším světem se zbořily a já mohl vidět dál.“ Ztuhl a jeho pohled byl na chvíli skelný. „A přesně to jsem viděl – to, co popisujete – temnotu. V galerii byla všude. Přišlo mi to, jako kdyby se zem roztrhla a místo žhavého magmatu se ven řine tma.“ Pak se zamračil. „Nic jsem neviděl. Když jsem se odklonil od hledáčku mého foťáku, viděl jsem jen dveře do spodní části Nebes. Nic víc. Ani jsem nic necítil.“ Sklesle se podíval po ostatních. Možná, že celé tohle je jen potvrzení naší šílenosti. Možná jsme jen bláznové. Nic víc.“ Ukázal na knihu. „Možná, že si namlouváme, že to celé má nějaký vyšší význam. Třeba jsme se všichni praštili do hlavy, nebo v Praze došlo k úniku omamné látky mohl to být také šílený teroristický útok,“ dodal potichu. Mluvila z něj vyčerpanost a zoufalost, jako z jeho činů v poslední hodině.

„A co? Jako že jen pár z nás je pod drogami, které vyvolávají iluze o tom, že máme nějak schopnosti,“ zeptala se Lenka.

„Já nevím. Prostě nevím.“

Lenka se zamyslela. V ten malý okamžik byla ráda, že je reportérkou. „To, že jste nás našli, není náhoda. Nic z toho není náhoda. Všechno to vypadá jako složitý hodinový mechanismus. Jako plán, který někdo dal dohromady a pak prostě zmáčkl enter.“

„Nebo ťukl do první dominové kostky,“ řekla Eva.

„A co by bylo tím prvním ... tím prvotním spouštěčem? Já jsem měl příhodu v Podolí už před pár týdny. Lenka svou moc použila až v pondělí a Marek v sobotu.“

„Ne... to nebude ono. Spouštěčem nebude aktivování naší schopnosti,“ sykla zamyšleně Eva.

„Proč myslíš, že ne,“ zajímala se Lenka.

„Protože,“ polkla Eva. „Nikomus jsem to neřekla. Nikomu kromě...“ Vzpomněla si na Tomáše. Pořád ještě nenašla čas mu napsat. *Sakra. Do háje.* Zaklela. „Je to už pár let, i když důkazy jsou stále mírně viditelné. Před několika lety jsem měla nehodu. Málem jsem umřela, ale dostala jsem se z toho. Byla jsem nějakou dobu v kómatu a pak jsem měla velmi dlouhou rehabilitaci, i když to s tím vlastně ani tak nesouvisí.“

„Co se stalo,“ zeptal se Adam a zamračil se. Ne zlostně, ale spíše soucitně a smutně.

„Taxík, v němž jsem spolu se spolužákem jela na soustředění, se čelně střetl ...no... on se spíše nestřetl. Do něčeho vrazil a vyboural se.“

„Do čeho, že vrazil,“ vyzvíдалa Lenka, ale cosi uvnitř, její malý citlivý hlásek, který se většinou neprojevoval, křičel, ať mlčí.

„Prý prostě prudce zabrzdil, jako kdyby mu někdo vběhl pod kola, a já vylétla ven. Zrušila čelní sklo a skončila na dlažbě.“ Ztišila hlas. „U Karlova mostu. Na místě, kde jsme viděla tu temnotu a kde jsem tehdy viděla ještě něco jiného. A ne. Nebyla to ta temnota. Vypadalo to jako obří lední medvěd, jenže byl černý. A byl přímo obrovský. Byl to jen záblesk, ale něco se v ten den změnilo.“

Každému z nich něco kolovalo myslí. Každému něco jiného, ale ve finále se to stočilo na jedinou věc – „Nemohl být tohle ten spouštěč?“

„A právě proto naše schopnosti nemohly být tím spouštěčem. Každý jsme na ně přišli v odlišnou dobu.“

Zmlkli. Lenka, Marek, Eva a Adam jen koukali a mlčeli.

„A co když je za tím Galerie Nebesa a smrt Mariky,“ řekla May a nesla na tácu pět skleniček s Diplomaticem. Položila tácu na stůl mezi ně a sedla si na roh pohovky hned vedle Marka. „Vemte si to. Vše odstartovalo vyhoření Galerie Nebesa. To přímo znovu aktivovalo Evino prožití budoucnosti. Těžko zjišťovat, jestli se jí něco už před tím stalo, ale toho večera si toho byla plně vědoma. Já a Marek jsme toho samého večera vstoupili do hry a Marika se sloučila s mým tělem díky nádobě mrtvých. Galerie Nebesa byla také místem, kde se Adam setkal s Davidem, a oba odešli pár minut před tím, než Galerie vyhořela. Lenku vtáhla Galerie dohry díky reportáži. A co vím... Adam v té době pracoval na fotografické části časopisu, kde se renovovaly budovy, co patří RedGenu. Všechno a všichni jsou propojeni jednou věcí – Galerii Nebesa. Takže spouštěčem je právě tento moment,“ dodala May a vzala do ruky svou sklenku rumu. Kopla to do sebe a pak se sesula do Markovi náruče.

Marek se vyděsil. „May,“ zašeptal.

„Ne. Tohle jsem jen já. Trochu mě to vyčerpalo. Omlouvám se.“ Přitáhl si ji k sobě a volnou rukou, kterou ji svíral u sebe, ji čečral ve vlasech.

„To ale dává smysl,“ zareagovala po čase Lenka. „A pokud RedGenu patří Galerie Nebesa...“

„nebo ji jen spravoval,“ dodala Eva.

„Nebo tak, pak mohou být další budovy, u nichž můžeš čekat stejný osud? To má být ten náš cíl?“

„To je divný,“ sykl Adam a natáhl se po skleničce. Ostatní ho následovali. „Tak na co přijijeme,“ zeptal se zoufale. Tahle celá událost, tenhle moment rozhodně neevokoval oslavu.

„Na Vyvolené? Tak o nás mluví Náměsíčnice,“ řekl Marek.

„A co si připít na ní,“ zeptala se Lenka. „Cítila bych strašnou tíhu na ramenou, kdybych si měla říkat Vyvolená, a jediné, co se mi dosud podařilo, bylo odehnat pár mrtvých a neutralizovat jednoho chlapa.“ Setkala se s Adamovým pohledem a on ji pochopil. „Byl sice pro někoho sexy, ale pořád – byl to jen chlap naverbovaný RedGenem konat zlo.“

„Na Náměsíčnici,“ zopakoval tázavě Adam.

„Na Náměsíčnici,“ zdůraznila Eva následována Markovým hlasem.

Přiťukli si a napili se. Vychutnávali si rum a náhlé ticho a klid, který se vznášel mezi nimi. Jako kdyby úplně zapomněli na knihu.

Chlad se vtíral pod nehezkou čepici sedící na Bělině hlavě. Následovala Sára krok po kroku. Otevřený vchod křičel *Uteč*, kdykoli se ohlédla, ale ji samotnou teď nemohlo nic zastavit. Tak dlouho jí hlasy šeptaly nesmysly v hlavě, že jim prostě nedokázala odolat. Před ní, téměř jako duch procházela Sára, dívka alabastrové pleti. Rusé vlasy, které jen umocňovaly bledost její tváře. Křehkost se tu snoubila s dravostí, a ženě, která dokázala vnímat mrtvé, to i přes výstražné pozor, nedokázalo zabránit jít dál.

Uvnitř Galerie už nic nebylo. Naprosto čisté zdi, které nesly pouze známky ohoření. Místo mrtvolného zápachu se tu nesl zápach desinfekce – proč? Napadlo Bělu, odpovědět si však nedokázala a hnána chtíčem, ani nepotřebovala. Jediné, co tu bylo trochu mimo světy byly jezdící schody, rozbité, plné trčících drátů a hrozící infekce.

Když se před nimi Sára zastavila a chystala se prolézat skrze suť a dráty, zhrozila se. Poprvé od chvíle, co se vedle Sáry zastavila. „Tudy jako máme jít,“ zeptala se s děsem v hlase.

Nebyla nejmladší. Nikdy si nepřidala krásná. Vždy si přála, aby ji lidé vnímali takovou, jaká je, aby vnímali její duši víc než její fyzickou obálku – ale to chtělo hodně lidí. Smířila se s tím už když byla dítě. Nikdy nebyla hubená, byla spíše lehce oplácaná. Ne tlustá, prostě žena krev a mléko. Když dobíhávala tramvaj, vždy se lehce zapotila, ale v létě se nepotila jako jiní, trochu těžší lidé, než byla ona. Manžela si nikdy nenašla, nikdy nebyla opravdově zamilovaná. Nevěřila v lásku na první pohled a její touha směřovala ke knihám. Zbožňovala fantasy a horory. Chtěla je prožít. Když vycítila první mrtvou duši, bylo jí patnáct a byla to sousedka v domě, kde kdysi bydleli. Její rodiče byli při penězích a mohli si dovolit byt ve Vodičkově ulici. Tehdy se tam ještě dalo bydlet. Žena se jmenovala Žaneta a umřela na srdeční zástavu. Tehdy Běla ležela v posteli a Žaneta se zmateně objevila u postele a dívala se kolem. Nic neřekla. Jen se vyděšeně rozhlížela kolem sebe.

Nebyla to její fyzická forma, byla to spíše její aura, co Běla viděla. Ohraničovala její tělo a zářila do temnoty Bělina pokoje. Trvalo to pár sekund, až si Běla myslela, že to byla jen součást snu, velmi reálného snu.

Pak seto stalo znovu. V obchodě s punčochami. Při odchodu si všimla oznámení o úmrtí majitelky. Její auru spatřila Běla v části s dámskou konfekcí. A jak Běla rostla případy se kupily. Byla si jistá, že je to znamení.

Ted', když už jí bylo více než padesát let, věděla, že vše má svůj důvod. *VŠE má svůj důvod.*

„Nikudy jinudy to nepůjde,“ řekla vážně Sára. Snažila se dát důraz na slovo jinudy nepůjde, aby donutila vetchou Bělu k té nebezpečné cestě do prvního patra. Musí se o to pokusit. Je to přeci medium. Je obdařená. *Vysát obdařenou... Bože, který shoříš v našem pekle, to je jako jíst téměř Ambrozii,* napadlo Sáru. „Ale neboj se. Nahoře najdeš, co hledáš,“ dodala a snažila se do úsměvu dodat něhu. něco, co nikdy nepoznala.

„Dobře. Ale už nepatřím k nejmladším. Je ti to jasné,“ odpověděla Běla a jala se následovat Sáru, která už skrze dráty lezla nahoru.

Po mnoha minutách lezení, několika trzným ranám na tvářích a několika dírám v jejích šatech. Čepici ztratila při prvním neobratném průlezu pod trčící traverzou, která původně držela strop, se Běla vyškrábala do prvního patra.

Celá vyčerpaná se opřela o zeď a těžce dýchala. Měla pocit, že přichází o kus plíce, že už nemá žádnou energii a dál už nedá ani krok. „svatá Matko Boží, lepší cesta nebyla?“

„Promiň,“ špitla Sára a ukázala potemnělou chodbou k velmi vzdálenému oknu, jenž bylo z části zatlučené. „Tímhle směrem najdeš, co hledáš.“ Sářin hlas se nesl prázdnou chodbou jako z megafonu a celý prostor mu dodával strašidelný odraz.

Běla zvedla hlavu. Cítila vyčerpaní v každícké části svého těla. Uvědomila si stáří, které jí kradlo energii k životu, ale nemohla se zastavit. TEĎ NE! Rozhodla se. Ztěžka se narovнала, až v ní zakřupaly všechny klouby a páteř záúpěla bolestí.

„Tudy. Jsou tu dveře, které po několika dnech někdo rozbil a pustil několik duší ven. Tam by mohls být nejvyšší koncentrace,“ zašeptala zlověstně Sára a Běla se dala tím směrem, kam jí bledá dívka poslala.

Zastavila se se na krok od temného otvoru, který, jak bylo zjevné, někdo vytvořil. Něčím těžkým – mermomocí chtěl dostat někoho ven – možná, že to bylo ještě v době, kdy hořelo. Kdo ví. V tu chvíli ucítila silný poryv větru. Něco se opřelo do jejího těla tak mocně, že málem spadla. K jejím uším doléhal skřekot něčeho, co připomínalo kvílení píšťalky u vlaku v době páry.

Opřela se o poničené dveře a těžce dýchala. Pak otevřela oči a její dech se zatavil.

„Konrad Weissman,“ zašeptal hlas, který nepoznala. „Sára,“ odpověděl druhý. A ten poznala. Prudce se otočila směrem k Sáře, která stále stála u eskalátorů. I když byla dostatečně daleko, Běla vnímala její siluetu velmi zřetelně a jasně. „Vino,“ zeptal se on a ona mu to odsouhlasila. Běla z jejího

hlasu cítila nejdřív odtažitost a pak neskutečnou touhu a chtíč. „Chci tě,“ ozval se jeho hlas. Ona, Sára, se mu oddala. „Vem si mě, jak budeš chtít,“ zašeptala, aniž by věděla, do čeho jde.

V tu chvíli Běla ucítila kouř... a pak oheň. A než mohla něco udělat, uslyšela jeho „Už to bude“ a celý prostor se nenaplnil afrodiziaky a sexem, jak se jí občas stávalo, ale ohněm, kouřem a smrtí. Smrtí jedné jediné dívky. Dívky, která se jmenovala Sára, a toužila zachránit.

„Prosím jsem tady,“ ozvalo se z prázdné místnosti. „Jsem v malé místnosti,“ pokračoval hlas, jako kdyby někomu odpovídal. „Jsou tu dveře, ale jsou zaseknuté. Nemohu s nimi hnout,“ řekl hlas. Patřil dívce, to Běla poznala na sto procent. Odtáhla se od dveří a dívala se na spečené panty. Bylo jí jasné, proč s nimi nemohla ta nebohá duše hnout.

„Uteč,“ křikl náhle zcela odlišný hlas. Byl ženský, ale byl agresivní a nepřátelský. „Táhni pryč, dokud můžeš,“ zavřeštěl, až Běle doslova zběhaly vlasy.

Běla vrhla na Sáru vyděšený pohled. „Tyhle duše... musely hodně trpět. Pořád cítím jejich rozladěnost.

„Uhořely. Nikdo se nediví, že jsou nespokojené,“ pokračovala Sára a snažila se Bělu i nadále korigovat směrem, kterým chtěla.

„Ale tahle je obzvláště nakrknutá,“ řekla od srdce. Běla zavřela oči a nechala se naprosto a plně obklopit okolím. Cítila každíčkový milimetr prostoru. Každíčkový sten, který kdy byl slyšen. Mezi nimi však byl jeden, který se vymykal a ona ho dokázala rozpoznat. Už ho jednou slyšela. „Konrad Weissman,“ říkal ten hlas. Dokola a dokola. Konrad Weismann, Konrad Weismann. A pak se to jméno rozplynulo a zbyla jen Sára. Jako kdyby se jeho duše převtělila a našla si nové útočiště. Novou obětí. „*Novou Nádobu Smrti*,“ zašeptala Běla a strnula. Otočila se směrem k Sáře. Stála stále u eskalátoru a dívala se před sebe. Dívala se na Bělu. Její naprosto zářící bělmo neobvykle zdůrazňovalo čočky, které se zdály být ještě temnější než předtím.

Rusé vlasy najednou evokovaly rusé vousy, které jí připomínaly něco, co viděla. Možná ve snu, možná ve vizi. Kdo ví. Odtáhla se od díry do malé místnosti a dívala se na Sáru.

„Kdo vlastně jsi,“ zašeptala zvědavě. A poprvé, po dlouhé době litovala své otázky. Litovala své zvědavosti. Byla sice stará, ale nikdy nešla smrti vstříc a teď – teď měla pocit, že jí nešla jen vstříc. Otevřela brány svého světa a pustila ji dovnitř – se vši pompou a oslavami, fáborkami a třáskami, vínem a pivem... kdo ví.

„Jsem Konrad Weissman,“ řekla Sára chladně a odlepila se od eskalátoru. „Jsem Konrad Weissman. Jsem Konec Světa. Jsem to, co pohltí vaše světlo a zničí ho na padrt. Pokloň se mi a možná přežiješ. Neučiníš tak, pohltím tvou duši a ty zemřeš. Ty, Bělo Janotová, umřeš v bolestech, o kterých nemáš potuchy.

A tehdy jí to došlo. Cítila ty mrtvé. Myslela si, že je to dar... a měla pravdu. Nikdy nic neuměla. Nic nedokázala. Nikdy neměla děti. Nemohla nikomu předat své znalosti či schopnosti. Byla naprosto normální. A pak se něco změnilo. Začala vidět aury mrtvých, pak viděla i ty mrtvé a začala slyšet hlasy, které ji někam vedly. Až nakonec... Až nakonec skončila tady.

Odtáhla se od poničených dveří do malé místnosti pro úklid. Postavila se, po dlouhé době, konečně zpřímá, a dívala se do očí dívky, o níž se jí jednou zdálo, kterou předchozího dne viděla na plakátu – Hledá se má sestra – Sára Majerová. Kdo ji uvidí, prosím ať volá.... Když ji spatřila, došlo jí, že to celé není náhoda. Přišlo jí, že je obdařená. A teď se ukáže, kdo má navíc.

Nadechla se.

Cítila, jak jí srdce bije o sto šest.

A pak promluvila. „Můžeš si být Konrad Weissman. Můžeš ukrást tělo Sáry Majerové. Můžeš být klidně Belzebub nebo kdo ví co ještě. Mě nepřemluvíš.“

Sára udělala několik kroků blíže k Běle. „Jsi si jistá, že chceš položit život tak lehce,“ řekla a snažila se uklidnit. Něco jí na Běle iritovalo, ale netušila co.

„Vem si mě. Znič mě. Spal mě. Má slova se bez tak ponesou dál a ty tomu nezabráníš,“ křičela odhodlaně.

Sára udělala ještě jeden krok a byla u Běly. Jen na nepatrný zlomek vteřiny Běla spatřila Weissmanovu tvář a pak něco, co se spíš táhlo, co mlhu připomínalo, než ji to pohltilo. Nekřičela. Neměla proč. Tušila, že to přijde od chvíle, kdy ji doktor pověděl, že má rakovinu a nedá se s tím nic dělat. Od té chvíle začala slyšet ty hlasy a ty samé hlasy ji dovedly až sem. V ten okamžik si to neuvědomovala, ale něco změnila. Běla Janotová už nebyla sama. Patřila někam. Sice na pokraji smrti, ale přesto živá jako nikdy předtím.

Nadechla se a vdechla Weissmanovu podstavu, jako všichni ostatní, které zabil.

Její duše se nesla vzduchem ven z okna staré budovy a dál povětřím. Nechala se unášet dál a dál. Přes stíny města pražského až do jeho samotných konců... Někdo její volání vyslyší. Někdo se najde.

Sklenky zely prázdnotou. Unavené a klížící se oči už nebyly schopny nic vidět. Marek přitáhl May ještě o něco víc ke svému tělu a užíval si její přítomnost víc než kdy jindy. Adam vytuhnul skrčený rohu pohovky, na druhé strašně od Marka a May. Lenka usnula v jednom křesle a Eva naproti ve druhém. Ve vzduchu bylo cítit aroma Diplomatica, jehož flaška stála v díře, mezi kuchyní a obývacím pokojem. Byla prázdná, a to do poslední kapky.

Kniha, kterou Eva našla pod Pražským Hradem, stále ležela na stole. Nedotčena. Nepoužita.

A když se rozzářilas, aby dala najevo nezájem, jeden z nich se probral. Zvedl ztěžklá víčka a zamrkal do záře, kterou kniha vydávala. Jako kdyby ji někdo použil, se otevřela. První, co osoba, co se probrala, spatřila bylo „Obdaření“ pak se kniha zavřela a vše se ponořilo do tmy.

Všichni oddechovali. Pozvolna, v klidu a nenáročně. I když jeden z nich věděl, že šachovnice jejich super hrdinské hry se změnila.

Konec 11.dílu.